

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Sadowski

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z odwołania B. G.

od decyzji Prokuratora Generalnego nr [...] z dnia 20 grudnia 2022 r. w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 22 czerwca 2023 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją nr [...] z 20 grudnia 2022 r. Prokurator Generalny, działając na podstawie art. 127 § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz.U. 2022, poz. 1247 ze zm., dalej: „Prawo o prokuraturze” lub „p.p.”) w zw. z art. 69 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2020, poz. 2072 ze zm., dalej: „Prawo o ustroju sądów powszechnych” lub „p.u.s.p.”), nie wyraził zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora przez B. G.

W uzasadnieniu przedmiotowej decyzji wskazano, że prokurator B. G. złożyła wniosek o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora do

ukończenia 70 roku życia, czyli do dnia [...] 2027 r. Do powyższego wniosku Pani prokurator dołączyła zaświadczenie lekarskie z dnia 12 maja 2022 r., z którego wynika, iż brak jest przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania przez nią pracy na stanowisku prokuratora, a data następnego badania okresowego przewidziana jest do dnia 12 maja 2024 r.

Prokurator Okręgowy w G. nie sprzeciwił się wnioskowi Pani prokurator. Natomiast Prokurator Regionalny w S. podniósł, że pozytywne stanowisko Prokuratora Okręgowego w G. w przedmiotowej kwestii nie odnosi się do całości *meritum*. Prokurator Regionalny w S. wskazał więc na niezadowalający poziom pracy Pani prokurator B.G. Powołał się przy tym na postępowanie dyscyplinarne prowadzone w odniesieniu do jednej ze spraw pozostających w jej referacie, w której decyzję wymienionej o odstąpieniu od skierowania wniosku o tymczasowe aresztowanie wobec podejrzanych o czyny z art. 280 § 1 k.k. i in. ocenił jako oczywiście niezasadną.

Na posiedzeniu 11 października 2022 r. Krajowa Rada Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym negatywnie zaopiniowała wniosek Pani prokurator B. G.

Następnie Prokurator Generalny wskazał, że w aktualnym stanie prawnym, prokurator przechodzi w stan spoczynku z chwilą osiągnięcia 65 roku życia, chyba że Prokurator Generalny, na wniosek zainteresowanego prokuratora, po przedstawieniu zaświadczenia stwierdzającego, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia do pełnienia obowiązków prokuratora oraz po zasięgnięciu opinii Prokuratora Krajowego, właściwego prokuratora przełożonego, a także Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym wyrazi prokuratorowi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska. Jednocześnie wyrażenie zgody przez Prokuratora Generalnego na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora, ma charakter fakultatywny i jest uzależnione od szeregu okoliczności obejmujących przesłanki dotyczące danego prokuratora, jak też uwzględniające interes służby. Możliwość dalszego pozostawania na stanowisku prokuratora stanowi wyjątek od ustawowej reguły przechodzenia prokuratorów w stan spoczynku po osiągnięciu wieku obligującego z mocy prawa do przeniesienia prokuratora w stan spoczynku.

W dalszej kolejności Prokurator Generalny wskazał, że spełnienie określonych w art. 127 § 2 p.p. warunków pozytywnych nie jest równoznaczne z obowiązkiem wyrażenia zgody prokuratorowi na dalsze pozostawanie w służbie. Decyzja Prokuratora Generalnego o braku zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65 roku życia nie musi mieć uzasadnienia w przyczynach uniemożliwiających dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora. Konsekwentnie możliwość dalszego pozostawania na stanowisku prokuratora należy traktować jako wyjątek podyktowany szczególnymi okolicznościami.

W opinii Prokuratora Generalnego wieloletnie doświadczenie zawodowe i dobry stan zdrowia prokurator B. G. zasługują na uznanie, ale nie stanowią wyjątkowych okoliczności przemawiających za uwzględnieniem wniosku. Zdolność, ze względu na stan zdrowia, do dalszego pełnienia obowiązków prokuratora stanowi podstawowy i niejako wyjściowy warunek skutecznego ubiegania się o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65 roku życia, o czym świadczy ustanowiony przez ustawę wymóg przedstawienia potwierdzającego ją zaświadczenia. Również posiadanie bogatego doświadczenia zawodowego jest wśród prokuratorów ubiegających się o taką zgodę – mając na uwadze, że mowa jest o osobach, które w nieodległym czasie ukończą 65 rok życia – raczej regułą niż wyjątkiem.

Podejmując zaskarżoną decyzję Prokurator Generalny wziął pod uwagę negatywne stanowisko Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym oraz Prokuratora Regionalnego w S.. Uwzględnił również stanowisko Prokuratora Okręgowego w G., który nie sprzeciwiając się wnioskowi wymienionej nie wskazał żadnych szczególnych okoliczności przemawiających za niezbędnością dalszego pozostawania B. G. w służbie czynnej. Prokurator Okręgowy w G. wskazał jednocześnie na brak wolnych etatów prokuratorskich w podległych mu jednostkach rejonowych uniemożliwiający powołanie na pierwsze stanowisko prokuratorskie ocenianego bardzo dobrze asesora, któremu w lutym 2023 roku upływa 3-letnie wotum.

Następnie Prokurator Generalny przedstawił sytuację etatowo-kadrową zarówno w Prokuraturze Rejonowej w G., jak i w pozostałych jednostkach szczebla rejonowego całego okręgu [...]. W oparciu o nią wskazał, że zwolnienie stanowiska

prokuratora prokuratury rejonowej, zajmowanego przez Panią B. G., umożliwiłoby ubieganie się przez asesora spełniającego ustawowe warunki do powołania na pierwsze stanowisko prokuratorskie o powołanie w procedurze konkursowej na stanowisko prokuratora prokuratury rejonowej w okręgu [...]. Interes służby wyraża się w prowadzeniu polityki kadrowej, która uwzględnia pokoleniową wymianę kadr prokuratorskich, związaną z jednej strony z osiąganiem przez prokuratorów wieku umożliwiającego im skorzystanie ze stanu spoczynku, a z drugiej strony z potrzebą umożliwienia przejęcia tej służby przez innych doświadczonych prokuratorów, a także zapewnienia etatów dla nowych kadr prokuratorskich. Prokuratura należy do instytucji o zasadniczo zamkniętej liczbie etatów i dla jej sprawnego funkcjonowania, dopływ młodych pracowników, musi odbywać się kosztem odchodzenia prokuratorów, którzy osiągnęli wiek uprawniający do zasłużonego stanu spoczynku.

B. G. (dalej: „skarżąca”) zaskarżyła przedmiotową decyzję w całości, zarzucając jej na podstawie art. 127 § 1 i 2 p.p. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na ograniczeniu się do uwzględnienia przesłanek obiektywnych, związanych z sytuacją etatowo-kadrową w Okręgu Prokuratury Okręgowej w G. oraz interesem służby ukierunkowanej na stworzenie warunków dla pozyskania nowych kadr prokuratorskich, z równoczesnym pominięciem lub nieuwzględnieniem w należyтым stopniu czynników subiektywnych:

a) w szczególności polegających na wydaniu negatywnej opinii przez Prokuratora Regionalnego, w sytuacji udzielenia skarżącej przez tego samego Prokuratora nagrody za „wzorowe i sumienne wykonywanie zadań służbowych” w dniu 8 listopada 2022 r. oraz podnoszenia argumentu prowadzonego przeciwko skarżącej postępowania dyscyplinarnego w sytuacji, gdy ostatecznie, prawomocnie zostało ono zakończone postanowieniem Sądu Dyscyplinarnego w dniu 18 czerwca 2021 r. wobec stwierdzenia, iż czyn z postaci oczywistego i rażącego naruszenia prawa nie zawiera znamion przewinienia służbowego, co wskazuje na wewnętrzną sprzeczność dokonywanej oceny pracy skarżącej, jest błędne i obiektywnie krzywdzące;

b) zaniechania obowiązku należytego wyważenia, z poszanowaniem zasady proporcjonalności i zasady równego traktowania, szczególnych okoliczności mających uzasadnienie w interesie służby wskazanych powyżej jak i leżących po stronie skarżącej, poprzez wskazanie, że interes wnioskodawcy legitymującego się doświadczeniem zawodowym, wieloletnim stażem pracy (42 lata), posiadaną wiedzą, zaangażowaniem w wykonywanie obowiązków służbowych, nienagannym stanem zdrowia powinien ustąpić abstrakcyjnej przesłance określonej jako „interes służby”, który miałby polegać na bliżej nieokreślonej potrzebie wymiany pokoleniowej kadr prokuratorskich w sytuacji ewidentnych braków kadrowych, szczególnie sprawnych i doświadczonych prokuratorów.

Z uwagi na powyższe skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji.

W odpowiedzi na odwołanie Prokurator Generalny wniosł o jego oddalenie wobec braku uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 127 § 1 p.p. do prokuratorów stosuje się odpowiednio przepisy art. 69-71, art. 73, art. 74, art. 76, art. 85 § 4, art. 94d-94g, art. 99-102 i art. 104 p.u.s.p., jeżeli przepisy Prawa o prokuraturze nie stanowią inaczej. Przewidziane w Prawie o ustroju sądów powszechnych uprawnienia Krajowej Rady Sądownictwa i Ministra Sprawiedliwości przysługują w stosunku do prokuratorów Prokuratorowi Generalnemu, a uprawnienia kolegów i prezesów właściwych sądów – właściwym prokuratorom przełożonym.

Zgodnie z art. 127 § 2 p.p. prokurator może nadal zajmować stanowisko po ukończeniu 65 roku życia, jeżeli Prokurator Generalny na wniosek prokuratora, po przedstawieniu zaświadczenia stwierdzającego, że jest zdolny ze względu na stan zdrowia do pełnienia obowiązków prokuratora, oraz po zasięgnięciu opinii Prokuratora Krajowego, Krajowej Rady Prokuratorów oraz właściwego prokuratora przełożonego, wyrazi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska przez prokuratora.

Wedle art. 69 § 1b zd. 1 p.u.s.p. Krajowa Rada Sądownictwa może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym,

w szczególności jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów.

Z powyższego wynika, że Prokurator Generalny, z mocy art. 127 § 1 p.p., stosując odpowiednio art. 69 § 1b p.u.s.p., na wniosek zainteresowanego prokuratora złożony w trybie art. 127 § 2 p.p., może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie przez niego stanowiska, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr prokuratury lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych prokuratur.

Zgodnie z powyższym przyjąć należy, że zasadą jest przejście prokuratora w stan spoczynku z osiągnięciem wskazanego w ustawie wieku, zaś wyjątkiem dalsze zajmowanie przez niego stanowiska. Jednocześnie niekwestionowaną okolicznością prawną pozostaje, że użyty w art. 127 § 2 p.p. wyraz „może” oznacza kompetencję Prokuratora Generalnego do uznaniowego wydawania decyzji w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska prokuratora (z wielu zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 3 marca 2011 r., III PO 12/10; 3 lutego 2011 r., III PO 9/11; 24 stycznia 2012 r., III PO 5/11; 3 marca 2011 r., III PO 11/10; 14 lutego 2012 r., III PO 8/11). Z tego też względu rozpoznając odwołanie wniesione na podstawie art. 127 § 4 p.p. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do ingerencji w materialną treść zaskarżonej decyzji, albowiem dokonanie oceny co do zasadności dalszego zajmowania stanowiska prokuratora stanowi wyłączną kompetencję Prokuratora Generalnego. Sąd Najwyższy uprawniony jest jedynie do zbadania decyzji Prokuratora Generalnego pod kątem zgodności z prawem (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2021 r., I NO 50/21).

Powyższe nie oznacza jednakże, że decyzja Prokuratora Generalnego może być podjęta dowolnie, bez uwzględnienia okoliczności przemawiających zarówno za, jak i przeciwko udzieleniu zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 10 kwietnia 2008 r., III PO 2/08; 15 lipca 2015 r., III PO 3/15; 10 stycznia 2019 r., I NO 17/18). Decyzja ta powinna przy tym uwzględniać okoliczności niezależne od składającego wniosek prokuratora, jak i dotyczące jego osoby. Jedynie w ten sposób możliwe będzie podjęcie decyzji

służącej interesowi wymiaru sprawiedliwości lub ważnemu interesowi społecznemu, o których mowa w ustawie.

Przekładając powyższe na realia niniejszej sprawy, w szczególności podniesione przez skarżącą zarzuty, wskazać należy, że obowiązkiem Prokuratora Generalnego jest m.in. zasięgnięcie opinii właściwego prokuratora przełożonego. W kontekście tak sformułowanej normy wskazać należy, że pierwszy z podniesionych przez skarżącą zarzutów nie dotyczy niezasięgnięcia przez Prokuratora Generalnego opinii właściwego prokuratora przełożonego, lecz stanowi polemikę z oceną sformułowaną przez Prokuratora Regionalnego w S..

Zgodnie z aktami dołączonymi Prokurator Okręgowy w G., w piśmie z 31 maja 2022 r., w przedmiocie wniosku skarżącej, zajął następujące stanowisko: „przesyłając przedmiotowy wniosek nie sprzeciwiam się wprowadzie jego treści, przy czym chciałbym nadmienić, że w chwili obecnej żadna z podległych mi jednostek rejonowych nie dysponuje aktualnie, jak i w najbliższej perspektywie wolnym etatem prokuratorskim. Natomiast w lutym 2023 roku kończy się 3-letni okres powierzenia czynności prokuratorskich asesorowi J. G., którego wyniki pracy przy każdym przedłużeniu powierzenia oceniane były na bardzo dobrym poziomie. W przypadku uwzględnienia wniosku pani prokurator B. G. o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska po ukończeniu 65 roku życia jedynym rozwiązaniem umożliwiającym udział w konkursie na stanowisko asesora J. G. będzie wnioskowanie o przekształcenie zwalnianego przez w/w asesora Prokuratury Rejonowej w G. etatu asesorskiego w prokuratorski”.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że Prokurator Okręgowy w G. w zajęтым stanowisku nie przytoczył jakichkolwiek okoliczności wskazujących na istnienie interesu wymiaru sprawiedliwości lub ważnego interesu społecznego w sprawie, a jedynie podkreślił, że „nie sprzeciwia się wprowadzie” treści wniosku.

W kwestionowanym przez skarżącą, jako wewnątrznie sprzecznym i nieodpowiadającym faktom, stanowisku Prokuratora Regionalnego w S. z 27 lipca 2022 r., Prokurator Regionalny w S. jednoznacznie wskazał, że nie podziela opinii Prokuratora Rejonowego w G.. gdyż „poziom pracy pani prokurator B.G. jest niezadowolający, za przykład służyć może sprawa o sygn. PR 2 Ds. [...] Prokuratury Rejonowej w G. (...), gdzie decyzję pani B. G. z lutego 2020 r. o odstąpieniu od

skierowania do sądu wniosku o tymczasowe aresztowanie wobec podejrzanych o czyny z art. 280 § 1 k.k. i inne, oceniłem jako oczywiście niezasadną, w związku z czym poleciłem Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla [...] okręgu regionalnego wszczęcie postępowania wyjaśniającego w tej sprawie.. Wskazać bowiem należy, że pani prokurator B. G. nie dążyła w toku postępowania do wyjaśnienia okoliczności czynu, lecz bezkrytycznie zaaprobowała wyjaśnienia podejrzanych, którzy zmierzali do umniejszenia własnej roli w zarzucanym im przestępstwie”.

W związku z powyższą opinią wskazać należy, że zgodnie z twierdzeniem skarżącej, jak i znajdującą się w aktach sprawy notatką służbową, postanowieniem z 15 kwietnia 2021 r. postępowanie dyscyplinarne wobec skarżącej zostało prawomocnie umorzone. Trudno zakładać, aby wyrażający swoją opinię rok później Prokurator Regionalny w S. nie miał wiedzy o powyższym, tym bardziej, że wraz ze swoją opinią przedstawił Prokuratorowi Krajowemu akta osobowe skarżącej. Z cytowanej opinii nie wynika jednak, że skarżąca została ukarana dyscyplinarnie, a jedynie, że jej postępowanie zostało negatywnie ocenione przez Prokuratora Regionalnego w S., który zainicjował postępowanie dyscyplinarne. Powołanie się na powyższą okoliczność w opinii miało więc ilustrować negatywną ocenę Prokuratora Regionalnego w S. pracy skarżącej, którą ten – pomimo umorzenia postępowania – jak należy wnosić, podtrzymuje.

Wskazać ponadto należy, że zgodnie z treścią zaskarżonej decyzji nie można uznać, że postępowanie dyscyplinarne miało wpływ na dokonaną przez Prokuratora Generalnego ocenę. Informacja o nim pojawia się bowiem jedynie w kontekście przytoczenia motywów negatywnej opinii Prokuratora Regionalnego w S.

Nie można również zgodzić się z zarzutem skarżącej, iż Prokurator Generalny nie wziął pod uwagę okoliczności związanych ze stażem pracy skarżącej, posiadaną przez nią wiedzą, zaangażowaniem w wykonywanie obowiązków służbowych lub nienagannym stanem zdrowia. Jak jednoznacznie wynika z treści uzasadnienia decyzji wszystkie te okoliczności zostały przez Prokuratora Generalnego uwzględnione, lecz nie stanowiły one w jego ocenie szczególnych okoliczności uzasadniających wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora: „[w]ieloletnie doświadczenie zawodowe i dobry stan zdrowia Pani prokurator B. G.

zasługują na uznanie, ale nie stanowią wyjątkowych okoliczności przemawiających za uwzględnieniem wniosku” (k. 13).

Powyższe jest zgodne zarówno z ustawą, jak i utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego. W tym kontekście przywołać należy wyrok z 6 października 2021 r., I NO 50/21, w którym Sąd Najwyższy podkreślił, że „[z]dolność, ze względu na stan zdrowia, do dalszego pełnienia obowiązków prokuratora stanowi bowiem podstawowy i niejako wyjściowy warunek skutecznego ubiegania się o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65. roku życia, o czym świadczy ustanowiony przez ustawę wymóg przedstawienia potwierdzającego ją zaświadczenia. Również posiadanie bogatego doświadczenia zawodowego jest wśród prokuratorów ubiegających się o taką zgodę - mając na uwadze, że mowa jest o osobach, które w nieodległym czasie ukończą 65 rok życia - raczej regułą niż wyjątkiem. Nie są to zatem okoliczności, które mogłyby mieć dla kierunku decyzji w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora rozstrzygające znaczenie. To samo dotyczy pozostałych podniesionych w rozpoznawanym odwołaniu okoliczności, odnoszących się do oceny pracy Odwołującej się. Zaangażowanie w wypełnianie obowiązków służbowych i wynikające z niego uznanie przełożonych i współpracowników winny bowiem cechować każdego prokuratora, który obowiązany jest postępować zgodnie ze złożonym ślubowaniem prokuratorskim (art. 96 § 1 p.p.), a więc, w szczególności, obowiązki swego urzędu wypełniać sumiennie (zob. art. 92 § 1 p.p.)”.

Wskazać ponadto należy, że przywołana w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji polityka kadrowa prowadzona przez Prokuratora Generalnego, której celem jest m.in. pokoleniowa wymiana kadr prokuratorskich stanowi niewątpliwie jedną z przesłanek, którą Prokurator Generalny może brać pod uwagę przy ocenie zasadności wniosku prokuratora o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 3 marca 2011 r., III PO 12/10; 6 października 2011 r., III PO 3/11; 24 stycznia 2012 r., III PO 7/11; 14 lutego 2012 r., III PO 8/11; 15 lipca 2015 r., III PO 3/15). Odpowiednio przeprowadzona „wymiana pokoleniowa kadr” jest dopuszczalną przesłanką ustania stosunku zatrudnienia uznaną także w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wyrok TSUE z 21 lipca 2011 r., C-159/10 i C-160/10, *Gerhard Fuchs i Peter Köhler przeciwko Land Essen*;

zob. także wyroki TSUE z: 19 lipca 2017 r., *Abercrombie & Fitch Italia*, C-143/16; 3 czerwca 2021 r., *Ministero della Giustizia przeciwko GN*, C-914/19).

Jednocześnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego zauważa się, że podstawą uznaniowej decyzji Prokuratora Generalnego odmawiającej wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora nie mogą być względy abstrakcyjnie ujętej „pokoleniowej wymiany kadr prokuratorskich”, lecz rzeczywiste potrzeby i uwarunkowania polityki kadrowej w prokuraturze odniesione do sytuacji konkretnej jednostki organizacyjnej prokuratury. To z kolei wymaga od Prokuratora Generalnego dokonywania adekwatnych ustaleń oraz szerokiego i przekonującego uzasadnienia decyzji w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora (zob. wyrok Sądu Najwyższego z: 13 maja 2010 r., III PO 1/10; 27 września 2012 r., III PO 11/12; 5 lipca 2015 r., III PO 3/15; 15 lipca 2015 r., III PO 6/15).

W kontekście niniejszej sprawy, nie można się zgodzić ze skarżącą, iż Prokurator Generalny powołał się na bliżej nieokreślone względy polityki kadrowej. Przeciwnie na stronach 3-5 (k. 14-16) zaskarżonej decyzji przedstawione zostały dane odnoszące się zarówno do sytuacji kadrowej Prokuratury Rejonowej w G., obciążenia orzeczniczego prokuratorów w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury, z uwzględnieniem specyfiki Prokuratury Rejonowej w G., sytuacji w pozostałych jednostkach szczebla rejonowego okręgu [...], a także zaprezentowane zostały założenia długofalowej polityki kadrowej. Dane te znajdują potwierdzenie w dokumentach znajdujących się w aktach sprawy.

Reasumując przypomnieć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się pogląd, że możliwość dalszego zajmowania stanowiska prokuratora stanowi wyjątek od zasady, według której z dniem osiągnięcia określonego wieku prokurator przechodzi w stan spoczynku (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2003 r., III AO 25/02; wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lipca 2014 r., III PO 3/14 i 15 lipca 2015 r., III PO 3/15). Konsekwentnie obowiązkiem prokuratora kwestionującego decyzję Prokuratora Generalnego o odmowie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska jest wskazanie okoliczności, które w danym konkretnym przypadku przemawiają za odstępniem od tej zasady. Jednocześnie biorąc pod uwagę fakt, że ustawodawca jednoznacznie określił, że zgoda na dalsze

zajmowanie przez prokuratora stanowiska uzasadniona musi być interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, okoliczności przywoływane w odwołaniu powinny mieć szczególnie doniosły charakter. Nie mogą one tym samym sprowadzać się do wskazania prawidłowości wykonywania obowiązków lub typowego rozwoju zawodowego i związanego z tym nabywaniem doświadczenia. Zgromadzony w sprawie materiał nie daje podstaw do stwierdzenia, by tego rodzaju okoliczności zaistniały w niniejszej sprawie. Nie wskazuje na nie również wniesione przez prokurator B. G. odwołanie.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. zw. z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 269) w zw. z art. 127 § 1 p.p. orzekł jak w sentencji.

Zdanie odrębne od wyroku i uzasadnienia złożył SSN Grzegorz Żmij.

[D.Z.]

[ms]